



Co-funded by the  
Creative Europe Programme  
of the European Union



## G-BOOK 2

# Европейските тийнейджъри като читатели и творци в полово- позитивни разкази

*Публикуване на наградени разкази  
(включва части от публикуваните истории)*

[www.g-book.eu](http://www.g-book.eu)



Проектът е реализиран с финансовата подкрепа на Национален фонд „Култура“ по програма „Програма целево финансово подпомагане на проекти, финансирани от програма „Творческа Европа“



# Разнообразието е сила

В този бюлетин ви представяме колекцията от печеливши истории от конкурса за творческо писане на проекта G-BOOK 2, изготвен от партньорите Centro MeTRa (Интердисциплинарен изследователски център по медиация и превод от и за деца и младежи), отдел за устен превод и превод на университета в Болоня – кампус Форли (Италия). Конкурсът се проведе в две части.

Използвайки новата библиография за 11–14-годишни G-BOOK 2 като отправна точка, на участващите класове бяха предложени две уводни срещи по проекта, библиография, въпроси, свързани с пола, и половите стереотипи, последвани от три семинара по творческо писане с професионални писатели на юношеска литература. След тези срещи учениците написаха кратък разказ от около 800 думи, индивидуално, по двойки или в малки групи, по темите за равноправието, равните възможности и зачитане на различията. Разказите бяха оценени във всяка страна от компетентно жури. Печелившите истории бяха преведени на всички партньорски езици и събрани в този сборник, освен това всички истории са публикувани на сайта на проекта.



## Имало едно силно момиче

*Летиция Асорти*

*(клас 3А, Средно училище "Катерина Сфорца" – Форли, Италия)*

Казвам се Шарлот и съм на четиринадесет години. Всеки ден преди да отида на училище майка ми казва, че съм „силно“ момиче. Тя казва, че ако се бях родила десет години по-късно, може би щях да имам по-малко проблеми, свързани с цвета на кожата ми, но аз не съм толкова сигурна в това.

Също ми казва, че хората като нас трябва да притежават безкрайна смелост, за да преминат през живота с високо вдигнати глави и трябва да сме... силни, като мен. Спомням си първия път, когато го каза, никога няма да го забравя.

Бях само на седем години. Беше 16 октомври 1969 г. и след часове пътуване бяхме спрели за кратка почивка в един град в Кения. Не помня името му. Татко ми обеща, че ще отидем на гости на моите баба и дядо, които живееха наблизко. Бяхме спрели само за почивка, преди да достигнем нашата дестинация.

Баща ми беше набрал букет от маргаритки и от тях бе направил гривна за малката ми детска китка. Каза ми, че това е подарък, защото превръщам всеки негов ден в по-добър, накрая каза „благодаря“ и ме целуна нежно по бузата.

Това бе и последното нещо, което направи, преди да напусне мен и мама. В пълна тишина, след този любящ жест, сърцето му буквално спря. Моето също замря, когато видях какво се случва.

Може да си помислите, че е починал от инфаркт или някаква болест, за която майка ми и аз не знаехме. Честно казано, ако питате мен, така щеше да е по-добре...

## Хана мечтае да ходи на училище

### Ученици от 5еВ (Париж, Франция)

1.

Хана живее в провинцията. Тя е на 10 години и е най-малката от трите момичета в семейството. Всеки ден, докато баща ѝ и тримата ѝ братя работят, тя и сестрите ѝ се грижат за къщата. Тя е много красива, но изисква много работа. Всеки ден след закуска Хана започва да чисти със сестрите си. Тя помита всички стаи с метла, която е твърде голяма за нея: трите спални на горния етаж, банята, после продължава с първия етаж.

В кухнята трябва да внимава да не остави трохи върху голямата дървена маса, защото на село лесно могат да се появят мравки.

След това излиза на двора и тупа килимите, които висят на въжето, с една дълга пръчка. Тя удря със сила килимите. Накрая започва да приготвя

хляб.

Часът е 4:30 сутринта. Все още е нощ.

– О, време е вече! Идва голям ден.

Магарето реве, конят цвили, петелът пее, а кучетата лаят.

Побързай, не искаме да закъснеем. Хана бърза да се облече, да обуе ботушите си и да потърси семена. Майка ѝ товари магарето.

– И така, мой малък калпазанин, спа ли добре?

Докаато го гали, тя му обещава разходка...



УНИВЕРСИТЕТ ВЪВ ВИГО, ИСПАНИЯ

[www.uvigo.es](http://www.uvigo.es)

## През екрана

**Уксия Ламейро Фернандес и Мартин Кинг Алварес,  
гр. Виго, Испания**

Преинсталирах Zinder, приложението, което събира заедно най-много идиоти в света. Е, аз не съм най-подходящото момиче за разговор, защото ето ме отново тук...

Малко Фотошоп няма да навреди на никого... А и кой не е послъгал за своята автобиография? „Анджи, на 24, обича ездата и животните, хронично любопитно момиче и фен на абсурда.” Уф, това е ужасно...

Трябва да се махна от Pinterest. Какво съм аз, г-н Прекрасен?

Предпочитания? Пфу... каквото прилива донесе. Запазете промените – прието. Да видим какво можем да намерим.

Роберто, на 24. Много мускули, но малко мозък.

Мирея, 22-годишна. „Гледам аниме по-често, отколкото виждам татко.”

Уау, много откровено. Е добре, тя може да бъде интересна.

Марта, 26. Учи психология, обича музеите, животните и кулинарията. И тя също живее тук... Хм, чудя се дали въобще някой може да е толкова перфектен, но какво имам да губя?

Съвпадение! Марта? Каква изненада.

“Здравей! Видях профила ти и изглежда имаме много сходни интереси.

Как си, какво става?”

Какво да кажа сега? Хм...

„Приятно ми е да се запознаем. Аз съм добре. А ти?”...







mestna  
knjižnica  
ljubljana

ГРАДСКА БИБЛИОТЕКА НА ЛЮБЛЯНА, СЛОВЕНИЯ

[www.mklj.si/en](http://www.mklj.si/en)

## Слънчогледи

*Брина Осолник – ОУ “Стране” (гр. Любляна, Словения)*

Събудих се в бяло легло в бяла стая, която миришеше на дезинфектант и свещи с аромат на ванилия. До леглото ми имаше два слънчогледа. Знаех, че са от майка ми. Тя винаги беше до мен. Сediaх в леглото и слушах звука на сърцето си. Знаех, че ще дойде и ще ме развесели. Чух тихо почукване и разбрах, че е тя. Тя влезе и ме прегърна, ухаеща на кафе и грим.

– Как си, Ирис? Добре ли си?” – попита тя.

– Да, мамо, добре съм”, – отговорих аз.

Беше ми донесла няколко свещи, знаейки, че ванилията ми е любима.

Баща ми си отиде преди години, когато разбра за рака, не искаше да се занимава с толкова много проблеми.

Сестрата донесе закуската и мама си тръгна. Отново бях сама в тишина. Когато свърших с храненето, погледнах през прозореца и гледах децата, докато играеха навън.

Никога не съм имала много приятели, тъй като не знаех как да започна разговор, винаги бях сама, но бях свикнала и това не представляваше трудност за мен. Винаги съм мразила болниците, те са твърде тихи, чисти и институционални. Но нямах друг избор, освен да остана там. Лекарите казаха, че ракът ми прогресира и няма да мога да се прибера у дома известно време. Погледнах слънчогледите. Бяха красиви и успокояващи и ми напомняха за майка ми...





РБ „ПЕТКО Р. СЛАВЕЙКОВ“, В. ТЪРНОВО, БЪЛГАРИЯ

[www.libraryvt.com](http://www.libraryvt.com)

## Завинаги заедно

*Виктория Любенова*

*(СУ „Георги Измерлиев“, гр. Горна Оряховица, България)*

Ана беше дете, което живееше в дома за сираци “Детски мечти”, защото от малка беше загубила своите родители. Тя обитаваше една скромна, малка стая със своята приятелка Лили, която беше дошла малко по-късно. Годините бяха тежки за Ана преди да срещне своята сестра по съдба. В училище, отначало всички я приемаха за странна. Винаги оставаше сама, без другарче, с което да си говори. Един ден тя попадна на момичета в училище, които постоянно ѝ се присмиваха. Незнайно как те бяха дочули, че Ана е сираче.

– Хей, вижте кой е тук, сирачето-Ана! – каза Зоуи, присмивайки се.

Всички от училището щом чуха това започнаха да сочат с пръст към Ана и да ѝ се подиграват. Тя беше повече от нещастна. Ана всеки ден трябваше да гледа как на останалите ученици родителите им ги изпращат с целувка и ги взимат от училище с прегръдка, докато живо се интересуваха как е минал техния учебен ден. Колкото и да се надяваше Ана, никой не идваше за нея. Чувстваше се тъжна, но надеждата ѝ да усети майчина милувка някой ден, не искаше да замлъкне. Тя мечтаеше за семейство, приятели и много хора, които да я обичат, за да може да се почувства спокойна и значима.

Един ден в училище, спъвайки се, Ана видя момиче, което ѝ подаде ръка за помощ. Двете се сприятелиха веднага и през целия ден си споделяха една на друго своите тайни, страхове и мечти. Ана не казваше, че е от дом за сираци, както Лили не споменаваше, че е преместена от друго сиропиталище в “Детски мечти”...





## Неозаглавен разказ от

### *Сабъдин Люнберг – (Дъблин, Ирландия)*

Ейвъри

Тя гледаше под сянката на голям клен, докато Алисън се смееше и подскачаше боса между дивите цветя на поляната, с протегнати ръце.

Падналите цветя сякаш се надигнаха от докосването ѝ. В краката ѝ лежаха изсъхнали от жаркото лятно слънце макове. Златна фиба придържаше дивите ѝ черни къдрици на място. Тя беше облечена в същия жълт сарафан, който носеше на първата им среща. Подгъвът сега беше мокър и покрит с кал от преминаването през потока преди малко. Ейвъри затвори очи, опитвайки се да улови момента и да го задържи възможно най-дълго и когато беше сигурна, че може да си спомни всичко до последния детайл, тя внимателно взе акварелите, които лежаха на одеялото до нея.

Бяха изминали трийсет минути и яркото синьо небе беше придобило прашен розов цвят преди Ейвъри най-накрая да остави скицника. Боята все още беше мокра и маковете изглеждаха твърде тъмни, а тревата не беше в точния нюанс на зелено, но в центъра на поляната имаше момиче със златна шнола във формата на пеперуда, скрита в море от черни къдрици и жълта рокля с цвета на слънчевите лъчи разпръснати около нея и съзвездие от лунички, които покриваха носа ѝ. Ейвъри винаги ѝ беше казвала, че жълтото подхожда на красивата ѝ тъмна кожа...





Co-funded by the  
Creative Europe Programme  
of the European Union



# *В книгите има място за всеки!*



---

За повече информация:

[g-book@dipintra.it](mailto:g-book@dipintra.it)

<https://ec.europa.eu/programmes/creative-europe/projects/ce-project-details/#project/616773-CREA-1-2020-1-IT-CULT-COOP1>

<https://ec.europa.eu/programmes/creative-europe/projects/ce-project-details/#project/583894-CREA-1-2017-1-IT-CULT-COOP1>

Социални медии:    